

[LIII Gyldenkilde]

Det er sådan nogle ting, der ligger inden for det, fru Pia Christmas-Møller argumenterede med: Vi kan ikke afgrænse. Jo, vi kan. Hvis vi vil, så kan vi afgrænse. Det er ikke en opfordring til at tage forslaget tilbage i udvalget, men jeg er parat til det, hvis vi kunne sætte os ned i eftermiddag ind imellem afstemningerne og lave et stykke papir om afgrænsninger af det her, hvis det var det, det handlede om, men det er det jo ikke.

Sandheden er, at der vil blive åbnet op for, at man nu kan kræve penge for at formidle et job ved privat formidling. Det har ministeren sagt klart i svaret på spørgsmål nr. 36, som jeg skal citere følgende fra – det er bilag 37 til nr. L 48, og jeg citerer kun dele af det:

»Efter en gennemførelse af liberaliseringen vil et privat arbejdsanvisningsbureau og en arbejdssøgende, der gør brug af bureauet, dog frit kunne træffe aftale om deres økonomiske mellemværende.«

Det vil altså sige, at her lægger man en nytænkning ind omkring måden, hvorpå vores vikarbureauer i dag fungerer. Det er det nye. Altså påstanden fra de borgerlige partier går på, at der ikke er noget nyt i det. Jo, der er! Man laver nogle helt nye muligheder for at tjene penge her, end man tidligere har haft, og end praksis er.

Vi kender alle vikarbureauerne. Vi har haft diskussioner herinde af skiftende lødighed om vikarbureauer, om vi går ind for dem eller er imod dem, men vi har dem, de fungerer, og vi bruger dem vel alle sammen, også i partierne en gang imellem. Den arbejdssøgende skal ikke betale for at få et job. Det gør vi, som henvender os og spørger, om de har et menneske, vi kan bruge i nogle dage eller i et par måneder eller hvad ved jeg. Der betaler vi, arbejdsgiverne, udgiften ved det. Sådan synes jeg det skal blive ved med at være, og derfor har Socialdemokratiet og SF stillet ændringsforslag nr. 4.

Jeg bliver nødt til at sige, for jeg ved jo, der er delte meninger om det her, at det, jeg her har givet udtryk for, er det, jeg mener med det ændringsforslag. Det står i bemærkningerne til ændringsforslaget, og jeg tillader mig at citere dem igen:

»Privat arbejdsformidling skal ikke betales af de arbejdssøgende, men af arbejdsgiverne, på samme måde som vikarbureauerne gør det i dag.«

Det mener jeg nok er, jeg kan ikke sige klokerent, for det er ikke det bedste udtryk herinde mere, men det er da nogenlunde klart, hvad der menes med det.

Jeg vil gerne sige til de borgerlige politikere, der mener, jeg lægger noget andet i det end det, der står, at jeg er parat til at tage det her tilbage i udvalget, jeg er parat til, at vi udsætter sagen, jeg er parat til hvad som helst, hvis bare I vil være med.

Det er uklogt, hvad man vil gøre nu. Man åbner op for noget, man ikke er klar over at man åbner op for. Man åbner faktisk op for den mulighed, at det at få formidlet et job kan komme til at koste – vi kan tage et tilfældigt beløb – 5.000 kr. for et almindeligt menneske og så 1 eller ½ pct. af lønnen de første 3 måneder. Det er ikke klogt at gøre det sådan.

Her taler jeg ikke om headhunterfirmaer og sådan noget, for de kører jo deres i dag. Men jeg kan fortælle, at selv inden for headhunterfirmaerne er det ikke hovederne, man køber sig til, der betaler for at blive headhundet. Nej, det er dem, der headhunter dem, der får betaling fra det sted, hvor hovedet skal hen. Det vil der heller ikke ske ændringer i, hvis man stemmer for det her ændringsforslag.

Jeg synes ærlig talt, at hvis ikke man stemmer for det her, så skal man sige, hvorfor man ikke gør det: Vi ønsker at indføre, at man kan betale for at få et job her i landet. Men så sig det lige ud!

Glistrup (FP):

De hidtidige indlæg vedrørende denne debat har jo i det store og hele drejet sig om ændringsforslag nr. 2-4, og dem kan Fremskridtspartiet hurtigt gøre færdigt: Dem stemmer vi imod alle tre.

For så vidt angår ændringsforslag nr. 3 og 4 føler vi os godt dækket ind af det indlæg, der kom fra fru Pia Christmas-Møller. For så vidt angår ændringsforslag nr. 2 er det i og for sig meget naturligt, at vi stemmer imod ud fra det gamle ord om, at enhver so synes bedst om sine egne grise, for vi har vedrørende præcis det samme spørgsmål et ændringsforslag selv, som vi synes er bedre, nemlig ændringsforslag nr. 1. Og det er det, jeg så skal koncentrere mig om at forsøge at overbevise 90 medlemmer, eller 74 ikke-Fremskridtsfolk, her i Tinget om, at de skal stemme for.